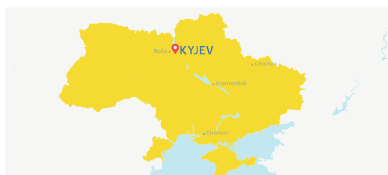

ROZHOVOR

s mladou slečnou z Kyjeva
15 let

Odkud jsi? Z jakého města?

Jsem z Kyjeva.

Jaké je tvoje nejoblíbenější místo v Kyjevě?

Škola a můj domov.

V jaký moment po začátku války jste si uvědomili, že odjedete pryč?

Když začala válka, byly jsme s maminkou doma. V noci jsme šly do podzemní myčky aut (část sklepa), tam jsme byly týden. A pak mamka řekla, že takhle nechce dál žít, a tak jsme odjely k mojí babičce do Volyně, což je blízko Polska.

Co všechno jste si mohli vzít s sebou?

Vzala jsem si s sebou jen jeden malý batoh s nějakými důležitými dokumenty. S maminkou jsme věděly, že kdybychom si vzaly velký kufr, tak to bude špatně, protože všude bylo moc lidí a málo místa.

A to je všechno? Ani domácího mazlíčka sis s sebou vzít nemohla?

Ano, to je všechno. Domácího mazlíčka naštěstí nemám, protože vzít si ho s sebou by bylo velmi obtížné.

Jak složitá byla cesta z Kyjeva do Volyně?

Z Kyjeva do Lvova jsem jela jedenáct hodin vlakem celou cestu ve stoje. Bylo tam hodně lidí a bylo to hodně těžké. A když jsme s mámou přijely do Lvova, máma dostala horečku. Tři dny byla s teplotou u babičky, ale když jsme přijely do Polska, tak už jí bylo dobře.

Jak dlouho jste žily u babičky?

Jenom tři dny, pak nám tatínek bratrance sdělil, že můžeme odjet do Česka, že nám v Praze zajistil bydlení. A tak jsem s maminkou a se svým bratrance vyrazila přes Varšavu do Prahy. Babička zůstala ve Volyni.

Proč jste z Volyně vzhledem k tomu, že je tam bezpečno, jeli dál?

Na Ukrajině jsem chodila do deváté třídy a pak jsem chtěla jet studovat do Polska. A když začala válka, tak jsme s mámou myslely, že tohle je příležitost. Akorát místo Polska jsme zamířily vlivem okolností do Česka.

Bydlení jste v Praze tedy měly zajištěné. O jaký typ bydlení se jedná? Jak jste ze začátku platily nájem?

Firma, ve které pracuje bratranceův tatínek, nám sehnala byt na Vyšehradě, což je kousek od centra, dokonce nám platila první tři měsíce nájemné. Teď už si vše platíme samy. S placením nám pomáhá mamčiná kamarádka, která se k nám později přistěhovala.

Co dělá máma?

Maminka pracuje v kanceláři.

Je pro vás těžké shánět peníze?

Moc těžké, protože máma tady pracuje v kanceláři za minimální mzdu. Ze začátku nám Česko pomáhalo, ale byla to nízká suma.

Dostáváte nějakou podporu z Ukrajiny, například že vám táta posílá peníze?

Ne, protože kvůli kurzům měn to nemá smysl.

Kdo ještě z tvé širší rodiny je tady v Česku?

Do Česka jsem přijela s bratrance, ale ten se nakonec vrátil na Ukrajinu a teď jsem tu sama s maminkou.

Proč odjel bratrance zpátky na Ukrajinu?

Nevím, možná za svým tatínkem.

Když jsi sem přijela, měla jsi nějaká očekávání? Naplnila se ti?

Já jsem si myslela, že Česko je krásné místo, že jsou tu všichni milí. Ale bohužel už jsem se setkala s několika lidmi, kteří nás Ukrajince nemají rádi.

Máš nějaké oblíbené místo v Praze?

Nábřeží Vltavy.

Co česká kuchyně?

Dobrá. Mám ráda knedlíky. Taký mám ráda polévky.

Přemýšlíš, že bys tu po válce zůstala?

Asi ano, chtěla bych tu studovat programování, IT.

Našla sis zde nové přátele?

Ano, našla. Ve třídě mám mnoho ukrajinských přátel, naspak české kamarády znám spíše z prostředí mimo školu.

Chtěla bys mít ve škole i české přátele?

Ano, chtěla. Třeba se to díky tomuto rozhovoru zlepší a nějakou českou kamarádku si najdu i ve škole. Mohla bych ještě něco doplnit ke komunikaci se svými českými spolužáky?

Určitě.

S českými spolužáky v naší třídě mluvíme česky mezi sebou jenom na nějakých hodinách, když nám paní profesorka řekne, že musíme pracovat spolu.

Takže o přestávkách si jdou Češi povídat spolu?

A Ukrajinci s Ukrajinci.

Přijde ti to škoda, že jste takhle rozdělení?

Myslím, že ano, protože my se musíme učit češtinu, a když s námi Češi nechtějí mluvit, tak se to nemůžeme naučit.

Byla nějaká iniciativa z tvé strany, že by ses s nějakým svým českým spolužákem nebo spolužačkou začala bavit?

-smích- Ano, to bylo na matematice. Já jsem se zeptala spolužáka a on seděl a díval se na mě a nic nefekl.

Připadá ti těžké učit se češtinu oproti jinému jazyku?

Umiš anglicky, německy?

Umiš anglicky. Učit se angličtinu je těžší.

Kdyby sis mohla nechat poslat nebo dovézt z Ukrajiny, z domova nějakou věc, co by to bylo, co bys nejvíc chtěla mít tady u sebe? Klidně to může být osoba.

Svoji kamarádku, která je stále v Kyjevě. Chtěla bych ji mít tady, neviděla jsem ji už rok.

Je něco, čeho ses musela vzdát, když jsi odjela?

Na Ukrajině jsem hrála na housle, ale už jsem dokončila uměleckou školu a už nehraji. Také jsem chodila na společenské tance, ale přestala jsem už na Ukrajině.

Co bys vzkázala ruskému vedení státu?

Nevím, asi že jsou hloupi a lakomí. A ať zhebnou co nejdřív. Myslím administrativu – vládu. Ti, co si objednali válku, tak vymývají mozky všem okolo, a kdyby zemřeli, tak nebude nikdo, kdo by to obyčejným lidem namlouval a všechno se urovná.

Zastáváš ten názor, že lid za nic nemůže? Že jsou oběť?

Oni jsou také viníky. Spoluviníky.

Proč?

Protože nic neřeknou. Nemůžou se dopracovat, aby řekli těm výše postaveným osobám: „Děláte to špatně.“

Chtěla bys ještě něco říct?

V Česku se mi líbí, Praha je krásné město, mám tady dost ukrajinských spolužáků. Češi jsou krásní lidé, kteří nám můžou pomoci, tak myslím, že to je prostě krásné. ●

Kateřina Oliyarnyk, Karolína Pešková

13. 12. 2022

